

Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 19 februarie 2021
(OR. en)

12908/20

Dosar interinstituțional:
2020/0148 (CNS)

FISC 209
ECOFIN 1024

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Subiect: DIRECTIVĂ A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2011/16/UE privind
cooperarea administrativă în domeniul fiscal

DIRECTIVA (UE) 2021/... A CONSILIULUI

din ...

**de modificare a Directivei 2011/16/UE privind cooperarea administrativă
în domeniul fiscal**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 113 și 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

¹ JO C ..., ..., p.

² JO C ..., ..., p.

întrucât:

- (1) Pentru a permite lansarea unor noi inițiative ale Uniunii în domeniul transparenței fiscale, Directiva 2011/16/UE a Consiliului¹ a fost modificată de mai multe ori în ultimii ani. Modificările respective au introdus în principal obligații de raportare, urmate de comunicarea către alte state membre, referitoare la conturile financiare, deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer, rapoartele pentru fiecare țară în parte și modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării. Modificările respective au extins astfel domeniul de aplicare în ceea ce privește schimbul automat de informații. Autoritățile fiscale ale statelor membre dispun acum de un set mai amplu de instrumente de cooperare pentru a depista și a aborda formele de fraudă fiscală, de evaziune fiscală și de evitare a obligațiilor fiscale.
- (2) În ultimii ani, Comisia a monitorizat aplicarea Directivei 2011/16/UE, iar în 2019 a finalizat o evaluare a acesteia. Deși s-au adus îmbunătățiri semnificative în domeniul schimbului automat de informații, este în continuare nevoie să se îmbunătățească dispozițiile referitoare la toate formele de schimb de informații și de cooperare administrativă.

¹ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

- (3) În temeiul articolului 5 din Directiva 2011/16/UE, autoritatea solicitată trebuie să comunice autorității solicitante toate informațiile de care dispune sau pe care le obține prin efectuarea de anchete administrative, care sunt relevante în mod previzibil pentru administrarea și aplicarea dispozițiilor de drept intern ale statelor membre cu privire la taxele și impozitele care intră sub incidența directivei menționate. Pentru a asigura eficacitatea schimbului de informații și pentru a preveni respingerea nejustificată a cererilor, precum și pentru a asigura securitatea juridică atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru contribuabili, standardul relevanței previzibile convenit la nivel internațional ar trebui să fie delimitat și codificat în mod clar.
- (4) Uneori este necesar să se răspundă unor cereri de informații care vizează grupuri de contribuabili care nu pot fi identificați individual, iar relevanța previzibilă a informațiilor solicitate poate fi descrisă numai pe baza unui set de caracteristici comune. Având în vedere acest lucru, administrațiile fiscale ar trebui să continue să utilizeze cererile de informații referitoare la grupuri într-un cadru juridic clar.

- (5) Este important ca statele membre să facă schimb de informații privind veniturile realizate din drepturi de proprietate intelectuală, deoarece acest domeniu al economiei este predispus utilizării mecanismelor de transfer al profitului din cauza activelor sale suport extrem de mobile. Prin urmare, redevențele definite la articolul 2 litera (b) din Directiva 2003/49/CE a Consiliului¹ ar trebui să fie incluse în lista printre categoriilor de venit care fac obiectul schimbului automat obligatoriu de informații pentru a îmbunătăți consolidarea combaterea fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a evitării obligațiilor fiscale. Statele membre ar trebui să depună toate eforturile posibile și rezonabile pentru a include numărul de identificare fiscală (NIF) al rezidenților emis de statul membru de reședință în comunicarea categoriilor de venituri și de capital care fac obiectul schimbului automat obligatoriu de informații.
- (6) Digitalizarea economiei a avansat rapid în ultimii ani. Aceasta a generat tot mai numeroase situații complexe legate de fraudă fiscală, de evaziunea fiscală și de evitarea obligațiilor fiscale. Dimensiunea transfrontalieră a serviciilor oferite prin utilizarea operatorilor de platforme a creat un mediu complex, în care punerea în aplicare și garantarea respectării normelor fiscale poate fi dificilă. Normele fiscale nu sunt întotdeauna respectate și valoarea veniturilor neraportate este semnificativă. Administrațiile fiscale ale statelor membre nu dețin informații suficiente pentru a evalua și a controla în mod corect venitul brut realizat în țara lor din activități comerciale desfășurate prin intermediul platformelor digitale. Acest aspect ridică probleme deosebite atunci când venitul sau suma impozabilă circulă prin platforme digitale stabilite în altă jurisdicție.

¹ Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49).

- (7) Administrațiile fiscale solicită adesea informații de la operatorii de platforme. Acest lucru generează costuri administrative și de asigurare a conformității semnificative pentru operatorii de platforme. În același timp, unele state membre au impus o obligație unilaterală de raportare, care creează o sarcină administrativă suplimentară pentru operatorii de platforme, întrucât aceștia trebuie să respecte numeroase standarde naționale de raportare. Prin urmare, este esențial să fie introdusă o obligație de raportare standardizată care s-ar aplica în întreaga piață internă.
- (8) Având în vedere că cea mai mare parte a veniturilor sau a sumelor impozabile realizate de vânzători pe platformele digitale circulă transfrontalier, raportarea informațiilor referitoare la activitatea relevantă ar avea rezultate pozitive suplimentare dacă informațiile respective ar fi comunicate și statelor membre care ar fi eligibile să impoziteze venitul realizat. În special, schimbul automat de informații între autoritățile fiscale este esențial pentru a pune la dispoziția acestor autorități fiscale informațiile care le sunt necesare pentru a putea evalua corect impozitele pe venit sau profit și taxa pe valoarea adăugată (TVA) datorate.
- (9) Pentru a asigura funcționarea adecvată a pieței interne, normele de raportare ar trebui să fie eficiente și simple totodată. Recunoscând dificultățile de depistare a acțiunilor impozabile care se desfășoară în cursul exercitării unei activități comerciale care este facilitată prin platforme digitale și ținând totodată seama de sarcina administrativă suplimentară cu care s-ar confrunta administrațiile fiscale în astfel de cazuri, este necesar să li se impună operatorilor de platforme o obligație de raportare. Operatorii de platforme sunt mult mai în măsură să colecteze și să verifice informațiile necesare cu privire la toți vânzătorii care utilizează o anumită platformă digitală și desfășoară activități pe aceasta.

- (10) Obligația de raportare ar trebui să aibă ca obiect atât activitățile transfrontaliere, cât și pe cele fără caracter transfrontalier, pentru a se asigura eficacitatea normelor de raportare, buna funcționare a pieței interne, condiții de concurență echitabile și principiul nediscriminării. În plus, o astfel de aplicare a normelor de raportare ar reduce sarcina administrativă care revine platformelor digitale.
- (11) Având în vedere utilizarea pe scară largă a platformelor digitale în exercitarea activităților comerciale, atât de către persoane fizice, cât și de către entități, este esențial să se asigure faptul că obligația de raportare se aplică indiferent de forma juridică a vânzătorului. Cu toate acestea, ar trebui să se prevadă o excepție în ceea ce privește entitățile guvernamentale, cărora nu ar trebui să le revină obligația de raportare.
- (12) Raportarea veniturilor realizate prin intermediul unor astfel de activități ar trebui să ofere administrațiilor fiscale informațiile cuprinzătoare necesare pentru a evalua corect impozitul pe venit sau profit datorat.
- (13) În interesul simplificării și al reducerii costurilor de asigurare a conformității, ar fi rezonabil să se solicite operatorilor de platforme să raporteze într-un singur stat membru veniturile realizate de vânzători prin utilizarea platformei digitale.

- (14) Având în vedere specificul și flexibilitatea platformelor digitale, obligația de raportare ar trebui să revină și operatorilor de platforme care exercită o activitate comercială în Uniune, dar care nu au rezidență fiscală, nu sunt constituiți sau administrați într-un stat membru și nici nu au sediu permanent într-un stat membru (denumiți în continuare „operatori de platforme străini”). Aceasta ar asigura condiții de concurență echitabile între toate platformele digitale și ar preveni concurența neloială. Pentru a facilita îndeplinirea acestui obiectiv, operatorilor de platforme străini ar trebui să li se impună să se înregistreze și să raporteze informații într-un singur stat membru în scopul desfășurării de activități pe piața internă. După revocarea înregistrării unui operator de platformă străin, statele membre ar trebui să se asigure că unui astfel de operatori de platforme străin îi revine obligația, atunci când se reînregistrează în Uniune, de a oferi statului membru în cauză garanții adecvate, cum ar fi declarații sub jurământ sau garanții financiare.

- (15) Cu toate acestea, este oportun să se stabilească măsuri care să reducă sarcina administrativă pentru operatorii de platforme străini și pentru autoritățile fiscale din statele membre, în cazurile în care există mecanisme adecvate care asigură schimbul de informații echivalente între o jurisdicție din afara Uniunii și un stat membru. În cazurile respective, ar fi oportun ca operatorii de platforme care au raportat informații într-o jurisdicție din afara Uniunii să fie exonerati de obligația de raportare într-un stat membru, în măsura în care informațiile primite de statul membru se referă la activitățile care intră sub incidența prezentei directive și sunt echivalente cu informațiile solicitate în temeiul normelor de raportare prevăzute în prezenta directivă. Pentru a încuraja cooperarea administrativă în acest domeniu cu jurisdicțiile din afara Uniunii și recunoscând nevoia de flexibilitate în negocierea unor acorduri între statele membre și jurisdicțiile din afara Uniunii, prezenta directivă ar trebui să permită unui operator de platformă calificat dintr-o jurisdicție din afara Uniunii să raporteze informații echivalente privind vânzătorii raportabili numai autorităților fiscale dintr-o jurisdicție din afara Uniunii, care, la rândul său, ar urma să transmită aceste informații administrațiilor fiscale ale statelor membre. Ori de câte ori este cazul, acest mecanism ar trebui să fie activat pentru a preveni raportarea și transmiterea informațiilor echivalente de mai multe ori.

- (16) Având în vedere că autoritățile fiscale din întreaga lume se confruntă cu provocări legate de creșterea continuă a economiei platformelor digitale, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) a elaborat norme-tip pentru raportarea de către operatorii de platforme în ceea ce privește vânzătorii din economia colaborativă și din economia muncii la cerere (denumite în continuare „norme-tip”). Dată fiind prevalența activităților transfrontaliere desfășurate de platformele digitale, precum și de vânzătorii activi pe acestea, se poate preconiza în mod rezonabil că jurisdicțiile din afara Uniunii vor avea suficiente stimulente pentru a urma exemplul Uniunii punând în aplicare colectarea și schimbul reciproc automat de informații cu privire la vânzătorii raportabili, în conformitate cu normele-tip. Deși domeniul de aplicare al normelor-tip nu este identic cu domeniul de aplicare al prezentei directive în ceea ce privește vânzătorii cu privire la care trebuie să fie raportate informații și platformele digitale prin intermediul cărora trebuie să fie raportate informațiile, se preconizează ca normele-tip să prevadă raportarea de informații echivalente cu privire la activitățile relevante care intră atât în domeniul de aplicare al prezentei directive, cât și în cel al normelor-tip, iar aceste domenii de aplicare ar putea fi extinse și mai mult pentru a reglementa și alte activități relevante.

- (17) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹. Mai precis, Comisia ar trebui să stabilească, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, dacă informațiile care trebuie să facă obiectul schimbului de informații în temeiul unui acord între autoritățile competente ale unui stat membru și o jurisdicție din afara Uniunii sunt echivalente cu cele indicate în prezenta directivă. Având în vedere că încheierea unor acorduri cu privire la cooperarea administrativă în domeniul fiscal cu jurisdicții din afara Uniunii rămâne de competența statelor membre, acțiunea Comisiei ar putea fi declanșată și ca urmare a unei cereri din partea unui stat membru. Fără a modifica domeniul de aplicare și condițiile prezentei directive, această procedură administrativă ar trebui să asigure securitatea juridică în ceea ce privește corelarea obligațiilor care decurg din prezenta directivă și din orice acorduri privind schimbul de informații pe care statele membre le-ar putea avea cu jurisdicții din afara Uniunii. În acest scop, este necesar ca, urmare a cererii unui stat membru, stabilirea echivalenței să poată fi efectuată și înainte de încheierea preconizată a unui astfel de acord. În cazul în care schimbul de astfel de informații se bazează pe un instrument multilateral, decizia privind echivalența ar trebui luată în ceea ce privește întreg cadru relevant care intră sub incidența unui astfel de instrument. Cu toate acestea, ar trebui să fie în continuare posibilă luarea deciziei privind echivalența, după caz, în legătură cu un instrument bilateral sau cu relația de schimb cu o anumită jurisdicție din afara Uniunii.

¹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (18) În vederea prevenirii fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a evitării obligațiilor fiscale, este oportun ca raportarea activităților comerciale să includă închirierea de bunuri imobile, prestarea de servicii personale, vânzarea de bunuri și închirierea oricăror mijloace de transport. Activitățile desfășurate de un vânzător care acționează în calitate de angajat al operatorului de platformă nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al acestei raportări.
- (19) Din motive de reducere a costurilor inutile pentru asigurarea conformității suportate de vânzătorii care desfășoară activități de închiriere de bunuri imobiliare, cum ar fi lanțurile hoteliere sau operatorii de turism, ar trebui să existe un prag al numărului de închirieri pentru fiecare bun imobil listat, peste care obligația de raportare să nu se aplice. Cu toate acestea, ar trebui să fie introduse garanții adecvate pentru a se evita riscul eludării obligațiilor de raportare de către intermediari care apar pe platforme digitale drept vânzători unici, deși gestionează un număr mare de unități imobile.
- (20) Obiectivul prevenirii fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a evitării obligațiilor fiscale ar putea fi asigurat prin impunerea obligației pentru operatorii de platforme de a raporta într-o etapă timpurie veniturile realizate prin platformele digitale, înainte ca autoritățile fiscale ale statelor membre să realizeze evaluările fiscale anuale. Pentru a facilita activitatea autorităților fiscale ale statelor membre, informațiile raportate ar trebui să facă obiectul schimbului în termen de o lună de la raportare. Pentru a facilita schimbul automat de informații și a spori utilizarea eficientă a resurselor, schimbul de informații ar trebui să se realizeze electronic prin intermediul rețelei comune de comunicații (CCN) existente dezvoltate de Uniune.

- (21) În cazul în care operatorii de platforme străini raportează autorităților fiscale din jurisdicțiile respective din afara Uniunii informații echivalente referitoare la vânzătorii raportabili, autoritățile fiscale din respectivele jurisdicții ar trebui să asigure punerea în aplicare efectivă a procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare. Totuși, dacă acest lucru nu se întâmplă, operatorilor de platforme străini ar trebui să le revină obligații de a se înregistra și de a raporta informații în Uniune, iar statele membre ar trebui să asigure respectarea obligațiilor de înregistrare, de diligență fiscală și de raportare de către operatorii de platforme străini în cauză. Prin urmare, statele membre ar trebui să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Deși alegerea sancțiunilor rămâne la latitudinea statelor membre, sancțiunile prevăzute ar trebui să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare. Având în vedere că platformele digitale au adesea o acoperire geografică largă, este oportun ca statele membre să depună eforturi de a-și coordona acțiunile atunci când urmăresc asigurarea respectării cerințelor de înregistrare și de raportare aplicabile platformelor digitale care își desfășoară activitatea din jurisdicții din afara Uniunii, inclusiv împiedicând, în ultimă instanță, platformele digitale să își desfășoare activitatea în interiorul Uniunii. În limitele competenței sale, Comisia ar trebui să faciliteze coordonarea acestor acțiuni ale statelor membre, ținând seama de eventualele măsuri comune care ar urma să fie luate în privința platformelor digitale, precum și de diferențele dintre eventualele măsuri aflate la dispoziția statelor membre.

- (22) Este necesar să se consolideze dispozițiile Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește prezența funcționarilor unui stat membru pe teritoriul altui stat membru și efectuarea unor controale simultane de către două sau mai multe state membre pentru a se asigura aplicarea eficace a respectivelor dispoziții. Prin urmare, răspunsurile la cererile privind prezența funcționarilor altui stat membru ar trebui să fie transmise de către autoritatea competentă a statului membru solicitat într-un termen determinat. Atunci când funcționarii unui stat membru sunt prezenți pe teritoriul altui stat membru în timpul unei anchete administrative sau participă la o anchetă administrativă prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, aceștia ar trebui să respecte normele procedurale prevăzute de statul membru solicitat pentru a intervieva în mod direct persoane fizice și a examina evidențe.
- (23) Un stat membru care intenționează să efectueze un control simultan ar trebui să-i revină obligația de a le comunica celorlalte state membre vizate intenția sa. Din motive de eficiență și de securitate juridică, este oportun să se prevadă că autoritățile competente din fiecare stat membru vizat îi revine obligația să răspundă într-un termen determinat.

- (24) Controalele multilaterale efectuate cu sprijinul programului Fiscalis 2020 instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1286/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹ au demonstrat avantajul controalelor coordonate privind unul sau mai mulți contribuabili care sunt de interes comun sau complementar pentru autoritățile competente din două sau mai multe state membre. Astfel de acțiuni comune se realizează în prezent numai pe baza aplicării coroborate a dispozițiilor existente referitoare la prezența funcționarilor unui stat membru pe teritoriul altui stat membru și la controalele simultane. Totuși, respectiva practică a arătat în numeroase cazuri că sunt necesare îmbunătățiri suplimentare pentru a asigura securitatea juridică.

¹ Regulamentul (UE) nr. 1286/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de instituire a unui program de acțiune pentru a îmbunătăți funcționarea sistemelor de impozitare în Uniunea Europeană pentru perioada 2014-2020 (Fiscalis 2020) și de abrogare a Deciziei nr. 1482/2007/CE (JO L 347, 20.12.2013, p. 25).

- (25) Prin urmare, Directiva 2011/16/UE ar trebui să fie completată cu o serie de dispoziții care să clarifice mai bine cadrul și principiile de bază care ar trebui să se aplice atunci când autoritățile competente din statele membre optează să recurgă la un control comun. Controalele comune ar trebui să reprezinte un instrument suplimentar pentru cooperarea administrativă în domeniul fiscal între statele membre, care ar completa cadrul existent care prevede posibilitatea prezenței funcționarilor din alt stat membru în birourile administrative, a participării lor la anchete administrative, precum și a controalelor simultane. Controalele comune ar urma să ia forma unor anchete administrative desfășurate în comun de autoritățile competente din două sau mai multe state membre și ar avea legătură cu una sau mai multe persoane care sunt de interes comun sau complementar pentru autoritățile competente din statele membre respective. Controalele comune pot avea un rol important, contribuind la o mai bună funcționare a pieței interne. Controalele comune ar trebui să fie structurate astfel încât să ofere securitate juridică contribuabililor prin intermediul unor norme procedurale clare, inclusiv prin măsuri pentru reducerea riscului dublei impozitări.

- (26) În scopul asigurării securității juridice, dispozițiile Directivei 2011/16/UE referitoare la controalele comune ar trebui să prevadă, de asemenea, principalele aspecte ale detaliilor suplimentare privind respectivul instrument, de exemplu în ceea ce privește termenul determinat pentru a răspunde la o cerere de control comun, sfera drepturilor și a obligațiilor funcționarilor care participă la un control comun și procedura care conduce la întocmirea unui raport final al unui control comun. Respectivele dispoziții referitoare la controalele comune nu ar trebui să fie interpretate ca aducând atingere unei proceduri care ar avea loc într-un stat membru în conformitate cu dreptul intern ca o consecință sau măsură ulterioară controlului comun, cum ar fi impozitarea sau evaluarea fiscală printr-o decizie a autorităților fiscale din statele membre, procedura de recurs sau de soluționare în legătură cu acestea sau căile de atac aflate la dispoziția contribuabililor în urma acestor proceduri. Pentru a se asigura securitatea juridică, raportul final al unui control comun ar trebui să reflecte constatările asupra cărora au convenit autoritățile competente în cauză. În plus, autoritățile competente în cauză ar putea conveni, de asemenea, ca raportul final al unui control comun să includă orice aspect în privința căruia nu s-a putut ajunge la un acord. Constatările din raportul final al unui control comun asupra cărora s-a convenit de comun acord ar trebui luate în considerare în cadrul instrumentelor relevante emise de autoritățile competente ale statelor membre participante în urma controlului comun respectiv.
- (27) Pentru a se asigura securitatea juridică, ar trebui să se prevadă că în ceea ce privește controalele comune, acestea ar trebui să se desfășoare într-un mod coordonat și convenit în prealabil și în conformitate cu normele de drept material și procedural ale statului membru în care au loc activitățile controlului comun. Cerințele respective pot include și o obligație prin care să se asigure faptul că funcționarii unui stat membru care au participat la controlul comun dintr-un alt stat membru participă, de asemenea, dacă este necesar, la orice proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac în statul membru respectiv.

- (28) Drepturile și obligațiile funcționarilor care participă la controlul comun, în perioada în care aceștia sunt prezenți la activități desfășurate într-un alt stat membru, ar trebui să fie stabilite în conformitate cu legislația statului membru în care au loc activitățile controlului comun. Totodată, pe lângă respectarea legislației statului membru în care au loc activitățile controlului comun, funcționarii unui alt stat membru nu ar trebui să exercite nicio competență care ar depăși sfera competențelor care le sunt conferite în temeiul legislației propriului stat membru.
- (29) Deși obiectivul dispozițiilor privind controalele comune este de a oferi un instrument util pentru cooperarea administrativă în domeniul fiscal, nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să fie interpretată ca fiind contrară normelor în vigoare privind cooperarea în materie judiciară între statele membre.
- (30) Ca principiu, este important ca informațiile comunicate în temeiul Directivei 2011/16/UE să fie utilizate pentru stabilirea, administrarea și colectarea taxelor și impozitelor care intră în domeniul de aplicare material al directivei menționate. Deși acest lucru a fost valabil și până în prezent, din cauza cadrului neclar au apărut incertitudini cu privire la utilizarea informațiilor respective. În consecință și ținând seama de importanța TVA-ului pentru funcționarea pieței interne, este oportun să se clarifice faptul că informațiile comunicate între statele membre pot să fie utilizate și pentru stabilirea, administrarea și recuperarea TVA-ului și a altor taxe și impozite indirecte.

- (31) Un stat membru care comunică informații unui alt stat membru în scopuri fiscale ar trebui să permită utilizarea respectivelor informații în alte scopuri, în măsura în care acest lucru este permis de dreptul intern al ambelor state membre. Un stat membru poate face acest lucru fie permițând utilizarea în alt scop în urma unei cereri obligatorii din partea celui alt stat membru, fie comunicând tuturor statelor membre o listă a celorlalte scopuri permise.
- (32) Pentru a ajuta administrațiile fiscale care participă la schimbul de informații în temeiul prezentei directive, statele membre ar trebui să elaboreze, cu sprijinul Comisiei, modalitățile practice, inclusiv, după caz, un acord comun între operatori de date și un acord între operatorul de date și persoana împuternicită de operator sau modele ale acestora. Doar persoanele acreditate în mod corespunzător de autoritatea de acreditare în materie de securitate a Comisiei pot avea acces la informațiile comunicate în temeiul Directivei 2011/16/UE și furnizate pe cale electronică prin intermediul CCN și numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru gestionarea, întreținerea, și dezvoltarea registrului central privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și a CCN. De asemenea, Comisia este responsabilă pentru asigurarea securității registrului central privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și a CCN.

- (33) Pentru a preveni încălcările securității datelor și pentru a limita eventualele prejudicii, este extrem de important să se îmbunătățească securitatea tuturor datelor care fac obiectul schimbului de date între autoritățile competente ale statelor membre în cadrul Directivei 2011/16/UE. Prin urmare, directiva respectivă ar trebui să fie completată cu norme privind procedura pe care trebuie să o urmeze statele membre și Comisia în cazul unei încălcări a securității datelor într-un stat membru, precum și în cazurile în care încălcarea are loc în cadrul CCN. Având în vedere caracterul sensibil al datelor care ar putea face obiectul unei încălcări a securității datelor, ar fi oportun să se prevadă măsuri precum solicitarea suspendării schimbului de informații cu statul membru (statele membre) în care a avut loc încălcarea securității datelor sau suspendarea accesului la CCN pentru unul sau mai multe state membre până la remedierea încălcării securității datelor. Având în vedere caracterul tehnic al proceselor legate de schimbul de date, statele membre, cu sprijinul Comisiei, ar trebui să convină cu privire la modalitățile practice necesare pentru punerea în aplicare a procedurilor care trebuie urmate în cazul unei încălcări a securității datelor, precum și cu privire la măsurile care trebuie luate pentru a preveni încălcarea securității datelor pe viitor.
- (34) Pentru a asigura condiții uniforme în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2011/16/UE și, în special, schimbul automat de informații între autoritățile competente, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a adopta un formular-tip cu un număr limitat de rubrici, inclusiv regimul lingvistic. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

- (35) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului¹.
- (36) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal efectuată în cadrul Directivei 2011/16/UE ar trebui să respecte în continuare Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului² și Regulamentul (UE) 2018/1725. Prelucrarea datelor este prevăzută în Directiva 2011/16/UE exclusiv cu scopul de a servi unui interes public general, și anume în materie fiscală și în scopul combaterii fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a evitării obligațiilor fiscale, al protejării veniturilor fiscale și al promovării unei impozitări echitabile, ceea ce consolidează oportunitățile de incluziune socială, politică și economică în statele membre. Prin urmare, trimiterile la dreptul relevant al Uniunii în materie de protecție a datelor din Directiva 2011/16/UE ar trebui actualizate și extinse la normele stabilite de prezenta directivă. Acest lucru este important în special în scopul asigurării securității juridice pentru operatorii de date și persoanele împuternicite de operatori în înțelesul Regulamentelor (UE) 2016/679 și (UE) 2018/1725, asigurându-se totodată protecția drepturilor persoanelor vizate.

¹ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

² Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

- (37) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a dreptului la protecția datelor cu caracter personal și a libertății de a desfășura activități comerciale.
- (38) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume cooperarea administrativă eficientă între statele membre în condiții compatibile cu funcționarea adecvată a pieței interne, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre deoarece obiectivul prezentei directive de a îmbunătăți cooperarea dintre administrațiile fiscale necesită norme uniforme care pot fi eficiente în situații transfrontaliere, dar acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.
- (39) Prin urmare, Directiva 2011/16/UE ar trebui să fie modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2011/16/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 9 primul paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) în sensul articolului 8 alineatul (1) și al articolelor 8a-8ac, comunicarea sistematică de informații predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În sensul articolului 8 alineatul (1), trimiterea la informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de prelucrare a informațiilor din acel stat membru;”;

(b) la punctul 9 primul paragraf, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în sensul celorlalte dispoziții din prezenta directivă, cu excepția articolului 8 alineatele (1) și (3a) și a articolelor 8a-8ac, comunicarea sistematică de informații predefinite prevăzută la primul paragraf literele (a) și (b) de la prezentul punct.”;

(c) la punctul 9, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În contextul articolului 8 alineatele (3a) și (7a), al articolului 21 alineatul (2) și al anexei IV, orice cuvânt scris cu inițială majusculă are înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa I. În contextul articolului 25 alineatele (3) și (4), orice cuvânt scris cu inițială majusculă are înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa I sau V. În contextul articolului 8aa și al anexei III, orice cuvânt scris cu inițială majusculă are înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa III. În contextul articolului 8ac și al anexei V, orice cuvânt scris cu inițială majusculă are înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa V.”

(d) se adaugă următoarele puncte:

„26. «control comun» înseamnă o anchetă administrativă desfășurată în comun de autoritățile competente din două sau mai multe state membre și care are legătură cu una sau mai multe persoane care sunt de interes comun sau complementar pentru autoritățile competente din statele membre respective;

27. «încălcarea securității datelor» înseamnă o încălcare a securității care conduce la distrugerea, pierderea sau modificarea informațiilor la orice incident de acces, divulgare sau utilizare inadecvată, necorespunzătoare sau neautorizată a acestora, inclusiv, dar fără a se limita la date cu caracter personal transmise, stocate sau prelucrate în alt mod, ca urmare a unor acte ilegale, neglijențe sau accidente săvârșite cu intenție. O încălcare a securității datelor poate viza confidențialitatea, disponibilitatea și integritatea datelor.”

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 5a

Relevanța previzibilă

- (1) În sensul unei cereri menționate la articolul 5, informațiile solicitate sunt relevante în mod previzibil dacă, la momentul transmiterii cererii, autoritatea solicitantă consideră că, în conformitate cu dreptul său intern, există o posibilitate rezonabilă ca informațiile solicitate să fie relevante pentru situația fiscală a unuia sau mai multor contribuabili identificați prin nume sau în alt mod și să fie justificate în scopul anchetei.
- (2) În scopul demonstrării relevanței previzibile a informațiilor solicitate, autoritatea solicitantă furnizează autorității solicitate cel puțin următoarele informații:
 - (a) scopul fiscal pentru care se solicită informația; și
 - (b) precizarea informațiilor necesare pentru administrarea sau aplicarea dreptului său intern.

- (3) În cazul în care o cerere menționată la articolul 5 vizează un grup de contribuabili care nu pot fi identificați individual, autoritatea solicitantă furnizează autorității solicitate cel puțin următoarele informații:
- (a) o descriere detaliată a grupului;
 - (b) o explicație privind legea aplicabilă și faptele pe baza cărora există motive să se considere că contribuabilii din grup nu au respectat legea aplicabilă;
 - (c) o explicație privind modul în care informațiile solicitate ar ajuta să se stabilească dacă contribuabilii din grup s-au conformat cerințelor legale; și
 - (d) dacă este cazul, faptele și circumstanțele referitoare la implicarea unui terț care a contribuit în mod activ la eventuala nerespectare a legii aplicabile de către contribuabilii din grup.”

3. La articolul 6, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Cererea menționată la articolul 5 poate conține o cerere motivată de efectuare a unei anchete administrative. În cazul în care autoritatea solicitată consideră că nu este necesară o anchetă administrativă, aceasta informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la motivele acestei decizii.”

4. La articolul 7, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritatea solicitată furnizează informațiile prevăzute la articolul 5 în cel mai scurt timp posibil, în termen de trei luni de la data primirii cererii. Totuși, în cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă cererii în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante fără întârziere și, în orice caz, în termen de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns. Acest termen nu poate depăși șase luni de la data primirii cererii.

Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea solicitată deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data primirii cererii.”

5. La articolul 7, alineatul (5) se elimină.

6. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru comunică autorității competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, toate informațiile care sunt disponibile referitoare la rezidenții din respectivul stat membru, cu privire la următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul dreptului intern al statului membru care comunică informațiile:

- (a) venituri din muncă;
- (b) sporuri de conducere;
- (c) produse de asigurări de viață neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii privind schimbul de informații și alte măsuri similare;
- (d) pensii;
- (e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile;
- (f) redevențe.

Pentru perioadele impozabile care încep la 1 ianuarie 2024 sau ulterior datei respective, statele membre depun eforturi pentru a include în comunicarea informațiilor menționate la primul paragraf numărul de identificare fiscală (NIF) al rezidenților emis de statul membru de rezidență.

Statele membre informează anual Comisia cu privire la cel puțin două categorii de venituri și de capital menționate la primul paragraf, în legătură cu care comunică informații referitoare la rezidenții unui alt stat membru.

- (2) Înainte de 1 ianuarie 2024, statele membre informează Comisia cu privire la cel puțin patru categorii menționate la primul paragraf de la alineatul (1), în legătură cu care autoritatea competentă a fiecărui stat membru comunică, prin schimb automat, autorității competente a oricărui alt stat membru informații referitoare la rezidenții respectivului alt stat membru. Informațiile respective vizează perioade impozabile care încep la 1 ianuarie 2025 sau ulterior datei respective.”;

- (b) la alineatul (3), al doilea paragraf se elimină.

7. Articolul 8a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (5), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) în ceea ce privește informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), fără întârziere, după emiterea, modificarea sau reînnoirea deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer și în termen de trei luni de la sfârșitul semestrului anului calendaristic în care s-a emis, s-a modificat sau s-a reînnoit decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau acordul prealabil privind prețul de transfer;”;

(b) la alineatul (6), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) un rezumat al deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al acordului prealabil privind prețul de transfer, inclusiv o descriere a activităților comerciale sau a tranzacției sau seriei de tranzacții relevante, precum și orice alte informații care ar putea ajuta autoritatea competentă să evalueze un posibil risc fiscal, fără a conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice;”.

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 8ac

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații raportate de Operatorii de platforme

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune Operatorilor de platforme cărora le revine obligația de raportare să îndeplinească procedura de diligență fiscală și să îndeplinească cerințele de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa V. De asemenea, fiecare stat membru asigură punerea în aplicare efectivă și respectarea acestor măsuri în conformitate cu secțiunea IV din anexa V.
- (2) În temeiul cerințelor aplicabile privind procedura de diligență fiscală și cerințele de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa V, autoritatea competentă a unui stat membru unde a avut loc raportarea în conformitate cu alineatul (1) comunică, prin intermediul schimbului automat și în termenul prevăzut la alineatul (3), autorității competente a statului membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul anexei V secțiunea II punctul D, iar în cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, autorității competente a statului membru în care sunt situate bunurile imobile, următoarele informații referitoare la fiecare Vânzător raportabil:

- (a) numele, adresa sediului social, NIF-ul și, dacă este cazul, numărul individual de identificare alocat în temeiul alineatului (4) primul paragraf, ale Operatorului de platformă care are obligația de raportare, precum și denumirea comercială (denumirile comerciale) a(le) Platformei (Platformelor) pentru care Operatorul de platformă care are obligația de raportare în cauză raportează informații;
- (b) prenumele și numele Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică și denumirea juridică a Vânzătorului raportabil care este o Entitate;
- (c) Adresa principală;
- (d) orice NIF al Vânzătorului raportabil, inclusiv fiecare stat membru emitent, sau, în absența unui NIF, locul nașterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;
- (e) numărul de înregistrare în Registrul Comerțului al Vânzătorului raportabil care este o Entitate;
- (f) numărul de identificare în scopuri de TVA al Vânzătorului raportabil, dacă există;
- (g) data nașterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;
- (h) Numărul de identificare a contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care acesta este disponibil pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare și dacă autoritatea competentă din statul membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, în sensul anexei V secțiunea II punctul D, nu a informat autoritățile competente din toate celelalte state membre că nu intenționează să utilizeze Numărul de identificare a contului financiar în acest scop;

- (i) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului raportabil, pe lângă Numărul de identificare a contului financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de platformă căruia îi revine obligația de raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare;
- (j) fiecare stat membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul anexei V secțiunea II punctul D;
- (k) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare și numărul de Activități relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;
- (l) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de platforme care are obligația de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de raportare.

În cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, se comunică următoarele informații suplimentare:

- (a) adresa fiecărui Bun imobil listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în anexa V secțiunea II punctul E, și numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul imobil respectiv, dacă este disponibil;

- (b) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare și numărul de Activități relevante corespunzător fiecărui Bun imobil listat;
 - (c) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun imobil listat în timpul Perioadei de raportare și tipul fiecărui Bun imobil listat.
- (3) Comunicarea în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol se efectuează prin intermediul formularului-tip menționat la articolul 20 alineatul (4), în termen de două luni de la încheierea Perioadei de raportare aferente cerințelor de raportare aplicabile ale Operatorului de platformă care are obligația de raportare. Primele informații se comunică pentru Perioadele de raportare care încep la 1 ianuarie 2023.
- (4) Pentru a asigura respectarea cerințelor de raportare în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, fiecare stat membru stabilește normele necesare pentru a impune unui Operator de platformă care are obligația de raportare în sensul anexei V secțiunea I punctul A subpunctul 4 litera (b) să se înregistreze în Uniune. Autoritatea competentă a statului membru de înregistrare alocă un număr individual de identificare unui astfel de Operator de platformă care are obligația de raportare.

Statele membre stabilesc normele în temeiul cărora un Operator de platformă care are obligația de raportare poate alege să se înregistreze la autoritatea competentă dintr-un singur stat membru în conformitate cu normele prevăzute în anexa V secțiunea IV punctul F. Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune ca un Operator de platformă care are obligația de raportare în sensul anexei V secțiunea I punctul A subpunctul 4 litera (b), a cărei înregistrare a fost revocată în conformitate cu anexa V secțiunea IV punctul F subpunctul 7, să poată fi autorizat să se reînregistreze numai cu condiția de a furniza autorităților statului membru în cauză garanții adecvate privind angajamentul său de a respecta cerințele de raportare din Uniune, inclusiv orice cerință de raportare neîndeplinită.

Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modalitățile practice necesare pentru înregistrarea și identificarea Operatorilor de platforme care au obligația de raportare. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

- (5) În cazul în care un Operator de platformă este considerat Operator de platformă exclus, autoritatea competentă a statului membru în care s-a făcut demonstrația în conformitate cu anexa V secțiunea I punctul A subpunctul 3 notifică acest lucru autorităților competente din toate celelalte state membre, inclusiv orice modificări ulterioare.

- (6) Până la 31 decembrie 2022, Comisia întocmește un registru central în care se înregistrează informațiile care trebuie notificate în conformitate cu alineatul (5) de la prezentul articol și care trebuie comunicate în conformitate cu anexa V secțiunea IV punctul F subpunctul 2. Registrul central respectiv este pus la dispoziția autorităților competente din toate statele membre.
- (7) La solicitarea motivată a unui stat membru sau din proprie inițiativă, Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, dacă informațiile care trebuie să facă obiectul schimbului automat de informații în temeiul unui acord între autoritățile competente ale statului membru în cauză și o jurisdicție din afara Uniunii, în sensul anexei V secțiunea I punctul A subpunctul 4c, sunt echivalente cu cele precizate în anexa V secțiunea III punctul B. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

Un stat membru care solicită măsura menționată la primul paragraf trimite Comisiei o cerere motivată.

În cazul în care Comisia consideră că nu dispune de toate informațiile necesare pentru evaluarea cererii, aceasta contactează statul membru în cauză în termen de două luni de la primirea cererii și precizează informațiile suplimentare care sunt necesare. Odată ce Comisia dispune de toate informațiile pe care le consideră necesare, aceasta informează statul membru solicitant în termen de o lună și transmite informațiile relevante comitetului menționat la articolul 26 alineatul (2).

Atunci când acționează din proprie inițiativă, Comisia adoptă un act de punere în aplicare, astfel cum se menționează la primul paragraf, numai după ce un stat membru a încheiat cu o jurisdicție din afara Uniunii un acord privind stabilirea autorității competente care impune schimbul automat de informații privind vânzătorii care obțin venituri din activități facilitate prin intermediul Platformelor.

Atunci când stabilește dacă informațiile sunt echivalente în sensul primului paragraf în legătură cu o Activitate relevantă, Comisia ține seama în mod corespunzător de măsura în care regimul pe care se bazează aceste informații corespunde celui prevăzut în anexa V, în special în ceea ce privește:

- (i) definițiile termenilor «Operator de platformă care are obligația de raportare», «Vânzător raportabil», «Activitate relevantă»;
- (ii) procedurile aplicabile în scopul identificării Vânzătorilor raportabili;
- (iii) cerințele de raportare; și
- (iv) normele și procedurile administrative care se instituie de către jurisdicțiile din afara Uniunii pentru a asigura punerea în aplicare efectivă și respectarea procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare prevăzute în regimul respectiv.

Pentru a stabili că informațiile nu mai sunt echivalente se aplică aceeași procedură.”

9. Articolul 8b se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În fiecare an, statele membre pun la dispoziția Comisiei statistici cu privire la volumul schimbului automat prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (3a) și la articolele 8aa și 8ac și informații cu privire la costurile și beneficiile administrative și de altă natură relevante legate de schimbul care a avut loc și de orice potențiale modificări, atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru terți.”;

(b) alineatul (2) se elimină.

10. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În scopul comunicării informațiilor menționate la articolul 1 alineatul (1), autoritatea competentă a unui stat membru poate solicita autorității competente a unui alt stat membru ca, în conformitate cu normele procedurale prevăzute de cea din urmă, funcționarii autorizați de cea dintâi:

(a) să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale statului membru solicitat;

- (b) să fie prezenți în timpul anchetelor administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;
- (c) să participe la anchetele administrative desfășurate de statul membru solicitat prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, după caz.

Autoritatea solicitantă răspunde la o cerere în conformitate cu primul paragraf în termen de 60 de zile de la primirea cererii, pentru a-și confirma acordul sau a-și comunica refuzul motivat autorității solicitante.

În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documentația la care au acces funcționarii autorității solicitate, funcționarii autorității solicitante primesc copii ale documentelor care conțin informațiile solicitate.”;

- (b) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Dacă funcționarii autorității solicitante sunt prezenți în timpul anchetelor administrative sau participă la anchetele administrative prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, aceștia pot să intervieveze persoane și să examineze evidențe, sub rezerva normelor procedurale stabilite de statul membru solicitat.”

11. La articolul 12, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru implicat decide dacă dorește să participe la controalele simultane. Aceasta confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat în termen de 60 de zile de la primirea propunerii.”

12. Se introduce următoarea secțiune:

„SECȚIUNEA IIa

CONTROALE COMUNE

Articolul 12a

Controale comune

(1) O autoritate competentă dintr-unul sau mai multe state membre poate solicita unei autorități competente dintr-un alt stat membru (sau din alte state membre) să desfășoare un control comun. Autoritățile competente solicitate răspund la cererea de control comun în termen de 60 de zile de la primirea acesteia. Autoritățile competente solicitate pot respinge o cerere de efectuare a unui control comun din partea unei autorități competente dintr-un stat membru din motive justificate.

- (2) Controalele comune se desfășoară într-un mod coordonat, convenit în prealabil, inclusiv în ceea ce privește regimul lingvistic, de către autoritățile competente din statul membru solicitant și statul membru solicitat și în conformitate cu normele legale și procedurale ale statului membru în care au loc activitățile controlului comun. În fiecare stat membru în care au loc activitățile controlului comun, autoritatea competentă din statul membru respectiv desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea controlului comun în statul membru respectiv.

Drepturile și obligațiile funcționarilor statelor membre care participă la controlul comun, atunci când aceștia sunt prezenți la activități desfășurate într-un alt stat membru, se stabilesc în conformitate cu legislația statului membru în care au loc activitățile controlului comun. În cadrul respectării legislației statului membru în care au loc activitățile controlului comun, funcționarii unui alt stat membru nu exercită nicio competență care ar depăși sfera competențelor care le sunt conferite în temeiul legislației propriului stat membru.

- (3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statul membru în care au loc activitățile controlului comun ia măsurile necesare astfel încât:
- (a) funcționarii altor state membre care participă la activitățile controlului comun să aibă posibilitatea de a intervieva persoane și de a examina evidențe împreună cu funcționarii statului membru în care au loc activitățile controlului comun, sub rezerva normelor procedurale stabilite de statul membru în care au loc activitățile respective;
 - (b) probele colectate în timpul activităților controlului comun să poată fi evaluate, inclusiv în ceea ce privește admisibilitatea lor, în aceleași condiții juridice ca în cazul unui control efectuat în statul membru respectiv la care ar participa numai funcționarii statului membru respectiv, inclusiv în cursul unor eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac; și
 - (c) persoana sau persoanele care fac obiectul unui control comun sau care sunt afectate de acesta să se bucure de aceleași drepturi și să aibă aceleași obligații ca în cazul unui control la care ar participa numai funcționarii statului membru respectiv, inclusiv în cursul unor eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac.

- (4) În cazul în care autoritățile competente din două sau mai multe state membre desfășoară un control comun, se străduiesc să convină asupra faptelor și circumstanțelor relevante pentru controlul comun și depun eforturi pentru a ajunge, pe baza rezultatelor controlului comun, la un acord privind situația fiscală a persoanei (persoanelor) controlate. Constatările controlului comun sunt incluse într-un raport final. Aspectele asupra cărora autoritățile competente convin sunt reflectate în raportul final și sunt luate în considerare în cadrul instrumentelor relevante emise de autoritățile competente ale statelor membre participante în urma controlului comun respectiv.

Sub rezerva primului paragraf, acțiunile întreprinse de către autoritățile competente ale unui stat membru sau de oricare dintre funcționarii acestuia în urma unui control comun și orice alte proceduri din statul membru respectiv, cum ar fi o decizie a autorităților fiscale, o procedură privind o cale de atac sau o soluționare aferentă, au loc în conformitate cu dreptul intern al statului membru respectiv.

- (5) Persoana sau persoanele controlate sunt informate cu privire la rezultatul controlului comun, primind inclusiv o copie a raportului final, în termen de 60 de zile de la data emiterii raportului final.”

13. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Informațiile comunicate între statele membre sub orice formă în temeiul prezentei directive intră sub incidența secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul dreptului intern al statului membru care le primește. Astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea, administrarea și aplicarea dreptului intern al statelor membre referitor la taxele și impozitele menționate la articolul 2, precum și la TVA și alte impozite indirecte.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Informațiile și documentele primite în temeiul prezentei directive pot fi utilizate în alte scopuri decât cele menționate la alineatul (1), cu permisiunea autorității competente a statului membru care comunică informațiile în temeiul prezentei directive și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul dreptului intern al statului membru al autorității competente care primește informațiile. O astfel de permisiune se acordă dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în statul membru al autorității competente care comunică informațiile.

Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate comunica autorităților competente din toate celelalte state membre o listă cu scopurile pentru care se pot utiliza informațiile și documentele, altele decât cele menționate la alineatul (1), în conformitate cu dreptul său intern. Autoritatea competentă care primește informații și documente poate utiliza informațiile și documentele primite fără permisiunea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat pentru oricare dintre scopurile enumerate de statul membru care comunică informațiile.”

14. Articolul 20 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Formularul-tip menționat la alineatul (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

- (a) identitatea persoanei care este supusă examinării sau anchetei și, în cazul cererilor referitoare la grupuri, astfel cum sunt menționate la articolul 5a alineatul (3), o descriere detaliată a grupului;
- (b) scopul fiscal pentru care se solicită informația.”;

(b) alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Informațiile comunicate în mod spontan și confirmarea primirii acestora, prevăzute la articolele 9 și, respectiv, 10, cererile de notificări administrative prevăzute la articolul 13, informațiile legate de feedback prevăzute la articolul 14 și comunicările prevăzute la articolul 16 alineatele (2) și (3) și la articolul 24 alineatul (2) se transmit prin intermediul formularelor-tip adoptate de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

(4) Schimbul automat de informații în temeiul articolelor 8 și 8ac se efectuează prin utilizarea unui format electronic standardizat elaborat pentru a facilita acest schimb automat de informații, adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).”

15. La articolul 21, se adaugă următorul alineat:

„(7) Comisia dezvoltă o interfață centrală securizată de cooperare administrativă în domeniul fiscal și asigură sprijin tehnic și logistic pentru respectiva interfață, în care statele membre comunică prin intermediul formularelor-tip în temeiul articolului 20 alineatele (1) și (3). Autoritățile competente ale tuturor statelor membre au acces la respectiva interfață. În scopul colectării de statistici, Comisia are acces la informațiile privind schimburile înregistrate în interfață și care pot fi extrase automatizat. Comisia are acces numai la date anonime și agregate. Accesarea de către Comisie nu aduce atingere obligației statelor membre de a furniza statistici privind schimbul de informații în conformitate cu articolul 23 alineatul (4).

Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modalitățile practice necesare. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).”

16. La articolul 22, alineatul (1a) se înlocuiește cu următorul text:

„(1a) În scopul punerii în aplicare și al asigurării respectării normelor de drept ale statelor membre care pun în aplicare prezenta directivă, precum și pentru asigurarea funcționării cooperării administrative pe care o instituie, statele membre asigură prin lege accesul autorităților fiscale la mecanismele, procedurile, documentele și informațiile menționate la articolele 13, 30, 31, 32a și 40 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului*.

* Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”

17. La articolul 23a, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Informațiile comunicate Comisiei de un stat membru în temeiul articolului 23, precum și orice raport sau document elaborat de Comisie pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Astfel de informații transmise întră sub incidența secretului de serviciu și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform dreptului intern al statului membru care le-a primit.

Rapoartele și documentele elaborate de Comisie, menționate în primul paragraf, pot fi utilizate de statele membre doar în scopuri analitice, nu se publică și nici nu se pun la dispoziția unei alte persoane sau a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei.

Prin excepție de la primul și al doilea paragraf, Comisia poate publica anual rezumate anonimizate ale datelor statistice pe care i le comunică statele membre în conformitate cu articolul 23 alineatul (4).”

18. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Protecția datelor

- (1) Orice schimb de informații efectuat în temeiul prezentei directive intră sub incidența Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului*. Totuși, în scopul aplicării corecte a prezentei directive, statele membre limitează domeniul de aplicare a obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 13, la articolul 14 alineatul (1) și la articolul 15 din Regulamentul (UE) 2016/679, în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor menționate la articolul 23 alineatul (1) litera (e) din regulamentul respectiv.
- (2) Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului** se aplică în cazul oricărei prelucrări de date cu caracter personal în temeiul prezentei directive de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii. Cu toate acestea, în scopul aplicării corecte a prezentei directive, domeniul de aplicare a obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 15, articolul 16 alineatul (1) și articolele 17-21 din Regulamentul (UE) 2018/1725 este limitat în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor menționate la articolul 25 alineatul (1) litera (c) din regulamentul respectiv.

- (3) Instituțiile financiare raportoare, intermediarii, Operatorii de platforme care au obligația de raportare și autoritățile competente din statele membre sunt considerați operatori de date atunci când, acționând individual sau în comun, stabilesc scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal în sensul Regulamentului (UE) 2016/679.
- (4) Prin excepție de la alineatul (1), fiecare stat membru se asigură că fiecare Instituție financiară raportoare, intermediar sau, după caz, Operator de platformă care are obligația de raportare, care se află în jurisdicția sa:
- (a) informează fiecare persoană vizată că informațiile care o privesc vor fi colectate și transferate în conformitate cu prezenta directivă; și
 - (b) comunică fiecărei persoane în cauză toate informațiile pe care aceasta are dreptul să le primească de la operatorul de date, în timp util, astfel încât persoana respectivă să aibă suficient timp să își exercite drepturile în materie de protecție a datelor și, în orice caz, înainte de raportarea informațiilor.

Prin excepție de la primul paragraf litera (b), fiecare stat membru stabilește normele care impun Operatorilor de platforme care au obligația de raportare obligația de a informa Vanzătorii raportabili în legătură cu Contraprestația raportată.

- (5) Informațiile prelucrate în conformitate cu prezenta directivă se păstrează pentru o perioadă care nu depășește perioada necesară pentru atingerea obiectivelor prezentei directive și, în orice caz, în conformitate cu normele de drept intern referitoare la termenele de prescripție aplicabile fiecărui operator de date.
- (6) Statul membru în care a avut loc o încălcare a securității datelor raportează fără întârziere Comisiei încălcarea securității datelor și eventuale măsuri de remediere ulterioare. Comisia informează fără întârziere toate statele membre cu privire la încălcarea securității datelor care i-a fost raportată sau de care are cunoștință și cu privire la eventuale măsuri de remediere.

Fiecare stat membru poate suspenda schimbul de informații către statul membru (statele membre) în care a avut loc încălcarea securității datelor, notificând în scris Comisia și statul membru (statele membre) în cauză. O astfel de suspendare are efect imediat.

Statul membru (statele membre) în care a avut loc încălcarea securității datelor investighează, oprește și remediază încălcarea securității datelor și solicită Comisiei, printr-o cerere scrisă, suspendarea accesului la CCN în sensul prezentei directive, dacă încălcarea securității datelor nu poate fi oprită imediat și în mod corespunzător. La cererea respectivă, Comisia suspendă accesul la CCN al statului membru (statelor membre) respectiv(e) în sensul prezentei directive.

După raportarea de către statul membru în care a avut loc încălcarea securității datelor a remedierii încălcării securității datelor, Comisia restabilește accesul la CCN al statului membru (statelor membre) în cauză în sensul prezentei directive. În cazul în care unul sau mai multe state membre solicită Comisie să verifice în comun dacă încălcarea securității datelor a fost remediată cu succes, Comisia restabilește accesul la CCN al statului membru (statelor membre) respectiv(e) în sensul prezentei directive după verificarea respectivă.

Atunci când are loc o încălcare a securității datelor în registrul central sau în CCN în sensul prezentei directive și când ar putea fi afectat schimbul între statele membre prin intermediul CCN, Comisia informează statele membre cu privire la încălcarea securității datelor și la eventualele măsuri de remediere luate, fără întârzieri nejustificate. Astfel de măsuri de remediere pot include suspendarea accesului la registrul central sau la CCN în sensul prezentei directive până la remedierea încălcării securității datelor.

- (7) Statele membre, asistate de Comisie, convin asupra modalităților practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv asupra unor proceduri de gestionare a încălcărilor securității datelor care sunt aliniate la bunele practici recunoscute la nivel internațional, și, după caz, asupra unui acord comun între operatori de date, a unui acord între operatorul de date și persoana împuternicită de operator sau a unor modele ale acestora.

* Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

** Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).”

19. Articolul 25a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25a

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și în ceea ce privește articolele 8aa, 8ab și 8ac și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.”

20. Se adaugă anexa V, al cărei text figurează în anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

(1) Statele membre adoptă și publică până la 31 decembrie 2022 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică aceste acte începând cu 1 ianuarie 2023.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale.

Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (2) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2023, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 1 punctul 1 litera (d) din prezenta directivă, referitor la articolului 3 punctul 26 din Directiva 2011/16/UE, precum și articolului 1 punctul 12 din prezenta directivă referitor la secțiunea IIa din Directiva 2011/16/UE. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică actele respective cel târziu de la 1 ianuarie 2024

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...,

Pentru Consiliu
Președintele

ANEXĂ

„ANEXA V

PROCEDURA DE DILIGENȚĂ FISCALĂ , CERINȚE DE RAPORTARE ȘI ALTE NORME PENTRU OPERATORII DE PLATFORME

Prezenta anexă stabilește procedura de diligență fiscală, cerințele de raportare și alte norme care trebuie să fie aplicate de către Operatorii de platforme care au obligația de raportare pentru a permite statelor membre să comunice, prin schimb automat, informațiile menționate la articolul 8ac din prezenta directivă.

Prezenta anexă stabilește, de asemenea, normele și procedurile administrative pe care statele membre trebuie să le instituie pentru a asigura atât punerea în aplicare efectivă, cât și respectarea procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare prevăzute în aceasta.

SECȚIUNEA I
DEFINIȚIILE TERMENILOR

Următorii termeni au sensul definit în dispozițiile următoare:

A. Operatori de Platforme care au Obligația de Raportare

1. «Platformă» înseamnă orice software, inclusiv un site web sau o parte a unui site web, și aplicații, inclusiv aplicații mobile, care sunt accesibile utilizatorilor și care permit Vanzătorilor să fie conectați cu alți utilizatori în scopul realizării unei Activități Relevante, în mod direct sau indirect, pentru acești utilizatori. Termenul include, de asemenea, orice aranjament pentru colectarea și plata unei Contraprestații pentru realizarea Activității Relevante.

Termenul «Platformă» nu include software care, fără nicio intervenție suplimentară în cadrul realizării unei Activități relevante, permite exclusiv oricare dintre următoarele:

- (a) procesarea plăților în legătură cu Activitatea Relevantă;
- (b) listarea sau promovarea de către utilizatori a unei Activități Relevante;
- (c) redirecționarea sau transferarea utilizatorilor către o Platformă.

2. «Operator de Platformă» înseamnă o Entitate care pune la dispoziția Vanzătorilor, în temeiul unor contracte, o întreagă Platformă sau o parte a acesteia.
3. «Operator de Platformă Exclus» înseamnă un Operator de Platformă care a demonstrat în prealabil și anual într-un mod convingător pentru autoritatea competentă a statului membru, căreia Operatorul de Platformă ar fi trebuit în mod normal să îi raporteze informații în conformitate cu normele prevăzute în secțiunea III punctul A subpunctele 1-3, că întregul model de afaceri al Platformei respective este de așa natură încât nu deține Vanzători Raportabili.
4. «Operator de Platformă care are Obligația de Raportare» înseamnă orice Operator de Platformă, altul decât un Operator de Platformă Exclus, care se află în oricare dintre situațiile următoare:
 - (a) are rezidență fiscală într-un stat membru sau, atunci când respectivul Operator de Platformă nu are rezidență fiscală într-un stat membru, îndeplinește oricare dintre condițiile următoare:
 - (i) este constituit în temeiul legislației unui stat membru;
 - (ii) are sediul conducerii (inclusiv sediul conducerii efective) într-un stat membru;
 - (iii) are un sediu permanent într-un stat membru și nu este un Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii;

- (b) nu are rezidență fiscală, nu este constituit sau administrat într-un stat membru și nici nu are sediu permanent într-un stat membru, dar facilitează realizarea unei Activități Relevante de către Vanzători Raportabili sau a unei Activități Relevante care implică închirierea unui bun imobil situat într-un stat membru și nu este un Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii.
5. «Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii» înseamnă un Operator de Platformă în cazul căruia toate Activitățile Relevante pe care le facilitează sunt și Activități Relevante Calificate și care are rezidență fiscală într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii sau, atunci când respectivul Operator de Platformă nu are rezidență fiscală într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii, îndeplinește oricare dintre condițiile următoare:
- (a) este constituit în temeiul legislației unei Jurisdicții Calificate din afara Uniunii; sau
 - (b) are sediul conducerii (inclusiv sediul conducerii efective) într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii,
6. «Jurisdicție Calificată din afara Uniunii» înseamnă o jurisdicție din afara Uniunii care a încheiat un Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente cu autoritățile competente din toate statele membre care sunt identificate drept jurisdicții raportabile pe o listă publicată de jurisdicția din afara Uniunii.

7. «Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente» înseamnă un acord între autoritățile competente ale unui stat membru și o jurisdicție din afara Uniunii care impune schimbul automat de informații echivalente cu cele specificate la secțiunea III punctul B din prezenta anexă, astfel cum este confirmat printr-un act de punere în aplicare în conformitate cu articolul 8ac alineatul (7).
8. «Activitate Relevantă» înseamnă o activitate realizată în schimbul unei Contraprestații și constă în oricare dintre următoarele:
- (a) închirierea de bunuri imobile, inclusiv rezidențiale și comerciale, precum și de orice alte bunuri imobile și spații de parcare;
 - (b) un Serviciu Personal;
 - (c) vânzarea de Bunuri;
 - (d) închirierea oricărui mijloc de transport.

Termenul „Activitate Relevantă» nu include o activitate realizată de un Vânzător care acționează în calitate de angajat al Operatorului de Platformă sau de o Entitate afiliată Operatorului de Platformă.

9. «Activități Relevante Calificate» înseamnă orice Activitate Relevantă care face obiectul schimbului automat în temeiul unui Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente.

10. «Contraprestație» înseamnă orice formă de compensație, după scăderea tuturor onorariilor, comisioanelor sau taxelor reținute sau percepute de Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare, care este plătită sau creditată în contul unui Vânzător în legătură cu Activitatea Relevantă și a cărei valoare este cunoscută sau ar putea fi, în mod rezonabil, cunoscută de Operatorul de Platformă.
11. «Serviciu Personal» înseamnă un serviciu care implică o muncă pe bază de intervale de timp sau sarcini, prestată de una sau mai multe persoane care acționează fie independent, fie în numele unei Entități, și realizată la cererea unui utilizator, fie online, fie în mod fizic, offline, după ce a fost facilitată prin intermediul unei Platforme.

B. Vânzători Raportabili

1. «Vânzător» înseamnă un utilizator al unei Platforme, care poate fi o persoană fizică sau o Entitate, și care este înregistrat pe Platformă în orice moment din Perioada de Raportare și realizează o Activitate Relevantă.
2. «Vânzător Activ» înseamnă orice Vânzător care prestează o Activitate Relevantă în timpul Perioadei de Raportare sau căruia i se plătește sau i se creditează o Contraprestație în legătură cu o Activitate Relevantă în timpul Perioadei de Raportare.
3. «Vânzător Raportabil» înseamnă orice Vânzător Activ, cu excepția Vânzătorilor Excluși, care este rezident într-un stat membru sau care a oferit spre închiriere un bun imobil situat într-un stat membru.

4. «Vânzător Exclus» înseamnă orice Vânzător:
- (a) care este o Entitate Guvernamentală;
 - (b) care este o Entitate ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată sau o Entitate afiliată unei Entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată;
 - (c) care este o Entitate pentru care Operatorul de Platformă a facilitat peste 2 000 de Activități Relevante prin închirierea de bunuri imobile în legătură cu un Bun Imobil Listat în cursul Perioadei de Raportare; sau
 - (d) pentru care Operatorul de Platformă a facilitat mai puțin de 30 de Activități Relevante prin vânzarea de Bunuri și pentru care valoarea totală a Contraprestației plătite sau creditate nu a depășit 2 000 EUR în cursul Perioadei de Raportare.

C. Alte definiții

1. «Entitate» înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu o companie, un parteneriat, o fiducie sau o fundație. O Entitate este o Entitate afiliată a unei alte Entități dacă oricare dintre cele două Entități deține controlul asupra celeilalte sau cele două Entități se află sub control comun. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50 % din voturi și din valoarea unei Entități. În cazul participației indirecte, îndeplinirea cerinței privind deținerea a peste 50 % din dreptul de proprietate asupra capitalului celeilalte Entități se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.
2. «Entitate Guvernamentală» înseamnă guvernul unui stat membru sau al unei alte jurisdicții, orice subdiviziune politică a unui stat membru sau a unei alte jurisdicții (care include un stat, o provincie, un județ sau o localitate) sau orice organism sau agenție deținut(ă) integral de un stat membru sau de o altă jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate (fiecare reprezentând o «Entitate Guvernamentală»).
3. «NIF» înseamnă Număr de Identificare Fiscală, emis de un stat membru, sau echivalentul său funcțional dacă nu există un Număr de Identificare Fiscală.
4. «Număr TVA» înseamnă numărul unic care identifică o persoană impozabilă sau o entitate juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA.

5. «Adresă Principală» înseamnă adresa la care se află reședința principală a Vânzătorului care este o persoană fizică, respectiv adresa la care se află sediul social al Vânzătorului care este o Entitate.
6. «Perioadă de raportare» înseamnă anul calendaristic pentru care se face raportarea în temeiul secțiunii III.
7. «Bun Imobil Listat» înseamnă toate unitățile bunului imobil situate la aceeași adresă fizică, deținute de același proprietar și oferite spre închiriere pe o Platformă de către același Vânzător.
8. «Număr de Identificare a Contului Financiar» înseamnă numărul sau referința unic(ă) de identificare a contului bancar, sau a unui alt cont de servicii de plată similar în care este plătită sau creditată Contraprestația, de care dispune Operatorul de Platformă.
9. «Bunuri» înseamnă orice bun corporal.

SECȚIUNEA II
PROCEDURA DE DILIGENȚĂ FISCALĂ

În scopul identificării Vanzătorilor Raportabili se aplică procedura descrisă în continuare.

A. Vanzători care nu fac obiectul examinării

Pentru a determina dacă un Vanzător care este o Entitate se califică drept Vanzător Exclus în sensul descris la secțiunea I punctul B subpunctul 4 literele (a) și (b), un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare poate utiliza informațiile disponibile în mod public sau o confirmare din partea Vanzătorului care este o Entitate.

Pentru a determina dacă un Vanzător se califică drept Vanzător Exclus în sensul descris la secțiunea I punctul B subpunctul 4 literele (c) și (d), un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare poate utiliza evidențele aflate la dispoziția sa.

B. Colectarea informațiilor despre Vanzător

1. Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare colectează toate informații următoare pentru fiecare Vanzător care este o persoană fizică și care nu este Vanzător Exclus:

(a) prenumele și numele;

- (b) Adresa Principală;
 - (c) orice NIF emis Vânzătorului respectiv, inclusiv fiecare stat membru emitent, și, în absența unui NIF, locul nașterii Vânzătorului respectiv;
 - (d) numărul TVA al Vânzătorului respectiv, dacă există;
 - (e) data nașterii.
2. Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare colectează toate informațiile următoare pentru fiecare Vânzător care este o Entitate și care nu este Vânzător Exclus:
- (a) denumirea juridică;
 - (b) Adresa Principală;
 - (c) orice NIF emis Vânzătorului respectiv, inclusiv fiecare stat membru emitent;
 - (d) numărul TVA al Vânzătorului respectiv, dacă există;
 - (e) numărul de înregistrare în Registrul Comerțului;
 - (f) existența oricărui sediu permanent prin care se realizează Activități Relevante în Uniune, dacă informația este disponibilă, indicând fiecare stat membru în care este situat un astfel de sediu permanent.

3. Prin excepție de la punctul B subpunctele 1 și 2, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare nu este obligat să colecteze informațiile menționate la punctul B subpunctul 1 literele (b)-(e) și la punctul B subpunctul 2 literele (b)-(f) în cazul în care se bazează pe confirmarea directă a identității și a rezidenței Vânzătorului prin intermediul unui serviciu de identificare pus la dispoziție de un stat membru sau de Uniune pentru a stabili identitatea și rezidența fiscală a Vânzătorului.
4. Prin excepție de la punctul B subpunctul 1 litera (c) și de la punctul B subpunctul 2 literele (c) și (e), Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare nu este obligat să colecteze NIF-ul sau, după caz, numărul de înregistrare în Registrul Comerțului în niciuna dintre situațiile următoare:
 - (a) statul membru de rezidență al Vânzătorului nu îi emite acestuia un NIF sau un număr de înregistrare în Registrul Comerțului;
 - (b) statul membru de rezidență al Vânzătorului nu impune colectarea NIF-ului emis Vânzătorului.

C. Verificarea informațiilor despre Vânzător

1. Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare stabilește dacă informațiile colectate în temeiul punctului A, al punctului B subpunctul 1, al punctului B subpunctul 2 literele (a)-(e) și al punctului E sunt fiabile, utilizând toate informațiile și documentele de care dispune în evidențele sale, precum și orice interfață electronică pusă la dispoziție gratuit de un stat membru sau de Uniune pentru a verifica valabilitatea NIF-ului și/sau a numărului TVA.
2. Prin excepție de la punctul C subpunctul 1, în vederea îndeplinirii procedurii de diligență fiscală în temeiul punctului F subpunctul 2, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare poate stabili dacă informațiile colectate în temeiul punctului A, al punctului B subpunctul 1, al punctului B subpunctul 2 literele (a)-(e) și al punctului E sunt fiabile, utilizând informațiile și documentele de care dispune în evidențele sale cu funcție de căutare electronică.

3. În aplicarea punctului F subpunctul 3 litera (b) și prin excepție de la punctul C subpunctele 1 și 2, în cazurile în care Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare are motive să considere că oricare dintre informațiile descrise la punctul B sau E pot fi inexacte în temeiul informațiilor furnizate de autoritatea competentă a unui stat membru într-o cerere privind un anumit Vânzător, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare solicită Vânzătorului să corecteze informațiile despre care s-a constatat că sunt incorecte și să furnizeze documente justificative, date sau informații fiabile, provenite dintr-o sursă independentă, cum ar fi:

- (a) un document de identificare valabil, emis de autoritățile guvernamentale;
- (b) un certificat de rezidență fiscală emis recent.

D. Determinarea statului membru (statelor membre) de rezidență al(e) Vânzătorului în sensul prezentei directive

1. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare consideră că un Vânzător este rezident în statul membru în care se află Adresa Principală a Vânzătorului. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare consideră că Vânzătorul are rezidența și în statul membru de emitere a NIF-ului dacă statul emitent este diferit de statul membru în care se află Adresa Principală a Vânzătorului. Dacă Vânzătorul a furnizat informații cu privire la existența unui sediu permanent în temeiul punctului B subpunctul 2 litera (f), un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare consideră că un Vânzător este rezident și în statul membru respectiv, astfel cum a precizat Vânzătorul.

2. Prin excepție de la punctul D subpunctul 1, un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare consideră că un Vânzător este rezident în fiecare stat membru confirmat de un serviciu de identificare electronică pus la dispoziție de un stat membru sau de Uniune în temeiul punctului B subpunctul 3.

E. Colectarea informațiilor privind bunul imobil închiriat

Dacă un Vânzător desfășoară o Activitate Relevantă care implică închirierea de bunuri imobile, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare colectează adresa fiecărui Bun Imobil Listat și, dacă a fost emis, numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia prevăzut de dreptul intern al statului membru în care se află. Dacă un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare a facilitat peste 2 000 de Activități Relevante prin închirierea unui Bun Imobil Listat pentru același Vânzător care este o Entitate, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare colectează documente justificative, date sau informații conform cărora Bunul Imobil Listat este deținut de același proprietar.

F. Termenele de finalizare și de valabilitate ale procedurii de diligență fiscală

1. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare finalizează procedura de diligență fiscală prevăzută la punctele A-E până la data de 31 decembrie a Perioadei de Raportare.
2. Prin excepție de la punctul F subpunctul 1, pentru Vanzătorii care sunt înregistrați deja pe Platformă la 1 ianuarie 2023 sau la data la care o Entitate devine Operator de Platformă care are Obligația de Raportare, procedura de diligență fiscală prevăzută la punctele A-E trebuie să fie finalizată până la data de 31 decembrie a celei de a doua Perioade de Raportare de către Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare.
3. Prin excepție de la punctul F subpunctul 1, un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare poate utiliza procedura de diligență fiscală îndeplinită în legătură cu Perioadele de Raportare anterioare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) informațiile despre Vanzător solicitate la punctul B subpunctele 1 și 2 au fost fie colectate și verificate, fie confirmate în ultimele 36 de luni; și
 - (b) Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare nu are motive să considere că informațiile colectate în temeiul punctelor A, B și E sunt sau au devenit nefiabile sau incorecte.

G. Aplicarea procedurii de diligență fiscală exclusiv Vânzătorilor Activi

Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare poate alege să îndeplinească procedura de diligență fiscală în temeiul punctelor A-F exclusiv în ceea ce privește Vânzătorii Activi.

H. Îndeplinirea procedurii de diligență fiscală de către terți

1. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare poate încredința unui prestator de servicii terț îndeplinirea obligațiilor de diligență fiscală prevăzute în prezenta secțiune, însă aceste obligații rămân în responsabilitatea Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare.
2. Dacă un Operator de Platformă îndeplinește obligațiile de diligență fiscală pentru un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în ceea ce privește aceeași Platformă în temeiul punctului H subpunctul 1, Operatorul de Platformă în cauză îndeplinește procedura de diligență fiscală în temeiul normelor prevăzute în prezenta secțiune. Obligațiile de diligență fiscală rămân responsabilitatea Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare.

SECȚIUNEA III
CERINȚE DE RAPORTARE

A. Calendarul și modalitatea de raportare

1. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (a) raportează autorității competente din statul membru determinat în conformitate cu secțiunea I punctul A subpunctul 4 litera (a) informațiile prevăzute la punctul B din prezenta secțiune în ceea ce privește Perioada de Raportare cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil. Dacă există mai mulți Operatori de Platforme care au Obligația de Raportare, oricare dintre respectivii Operatori de Platforme care au Obligația de Raportare este exonerat de obligația de a raporta informațiile dacă deține dovezi, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații au fost raportate de un alt Operator de Platformă care are Obligația de Raportare.

2. Dacă un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (a) îndeplinește oricare dintre condițiile menționate la această dispoziție în mai multe state membre, atunci alege unul dintre respectivele state membre în care să îndeplinească cerințele de raportare stabilite în prezenta secțiune. Acest Operator de Platformă care are Obligația de Raportare raportează informațiile menționate la punctul B din prezenta secțiune, în ceea ce privește Perioada de Raportare, autorității competente din statul membru ales, astfel cum este determinat acesta în conformitate cu secțiunea IV punctul E, până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil. Dacă există mai mulți Operatori de Platforme care au Obligația de Raportare, oricare dintre respectivii Operatori de Platforme care au Obligația de Raportare este exonerat de obligația de a raporta informațiile dacă deține dovezi, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații au fost raportate de un alt Operator de Platformă care are Obligația de Raportare dintr-un alt stat membru.

3. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (b) raportează informațiile prevăzute la punctul B din prezenta secțiune, în ceea ce privește Perioada de Raportare, autorității competente din statul membru de înregistrare, astfel cum este determinat acesta în conformitate cu secțiunea IV punctul F subpunctul 1, până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.

4. Prin excepție de la punctul A subpunctul 3 din prezenta secțiune, un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (b) nu este obligat să furnizeze informațiile prevăzute la punctul B din prezenta secțiune în ceea ce privește Activitățile Relevante Calificate, care fac obiectul unui Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente, care prevede deja schimbul automat de informații echivalente cu un stat membru cu privire la Vânzătorii Raportabili rezidenți în statul membru respectiv.
5. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare comunică, de asemenea, informațiile prevăzute la punctul B subpunctele 2 și 3 Vânzătorului Raportabil vizat de respectivele informații, cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.
6. Informațiile privind Contraprestația plătită sau creditată într-o monedă fiduciară se raportează în moneda în care s-a plătit sau creditat Contraprestația în cauză. În cazul în care Contraprestația a fost plătită sau creditată în altă formă decât în monedă fiduciară, Contraprestația în cauză este raportată în moneda locală, convertită sau echivalată după o metodă determinată în mod consecvent de Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare.
7. Informațiile despre Contraprestație și alte sume se raportează în ceea ce privește trimestrul din Perioada de Raportare în care a fost plătită sau creditată Contraprestația.

B. Informațiile care urmează a fi raportate

Fiecare Operator de Platformă care are Obligația de Raportare comunică următoarele informații:

1. Numele, adresa sediului social, NIF-ul și, dacă este cazul, numărul individual de identificare, alocat în temeiul secțiunii IV punctul F subpunctul 4, ale Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare, precum și denumirea comercială (denumirile comerciale) a(le) Platformei (Platformelor) pentru care Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare raportează informații.
2. Pentru fiecare Vânzător Raportabil care a realizat Activitatea Relevantă, cu excepția închirierii de bunuri imobile:
 - (a) informațiile care trebuie colectate în temeiul secțiunii II punctul B;
 - (b) Numărul de identificare a Contului Financiar, în măsura în care Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare dispune de el și dacă autoritatea competentă din statul membru în care Vânzătorul Raportabil este rezident în sensul secțiunii II punctul D nu a notificat în mod public faptul că nu intenționează să utilizeze Numărul de Identificare a Contului Financiar în acest scop;

- (c) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului Raportabil, pe lângă Numărul de Identificare a Contului Financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare;
- (d) fiecare stat membru în care Vânzătorul Raportabil are rezidență în sensul prezentei directive, astfel cum este determinat în temeiul secțiunii II punctul D;
- (e) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare și numărul de Activități Relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;
- (f) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare.

3. Pentru fiecare Vânzător Raportabil care a desfășurat o Activitate relevantă care implică închirierea de bunuri imobile:
- (a) informațiile care trebuie colectate în temeiul secțiunii II punctul B;
 - (b) Numărul de Identificare a Contului Financiar, în măsura în care Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare dispune de el și dacă autoritatea competentă din statul membru în care Vânzătorul Raportabil își are rezidența în sensul secțiunii II punctul D nu a notificat în mod public faptul că nu intenționează să utilizeze Numărul de Identificare a Contului Financiar în acest scop;
 - (c) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului Raportabil, pe lângă Numărul de Identificare a Contului Financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare;
 - (d) fiecare stat membru în care Vânzătorul Raportabil are rezidență în sensul prezentei directive, astfel cum este determinat în temeiul secțiunii II punctul D;

- (e) adresa fiecărui Bun Imobil Listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în secțiunea II punctul E, și numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul Imobil Respectiv, dacă este disponibil;
- (f) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare și numărul de Activități Relevante corespunzător fiecărui Bun Imobil Listat;
- (g) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare;
- (h) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun Imobil Listat în timpul Perioadei de Raportare și tipul fiecărui Bun Imobil Listat.

SECȚIUNEA IV
PUNEREA ÎN APLICARE EFECTIVĂ

În temeiul articolului 8ac, statele membre instituie norme și proceduri administrative pentru a asigura punerea în aplicare efectivă și respectarea procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare stabilite în secțiunile II și III din prezenta anexă.

- A. Norme de asigurare a respectării cerințelor de colectare și verificare prevăzute în secțiunea II
1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune Operatorilor de Platforme care au Obligația de Raportare să asigure respectarea cerințelor de colectare și verificare prevăzute în secțiunea II în ceea ce privește Vânzătorii înregistrați pe platformele lor.
 2. În cazul în care un Vânzător nu comunică informațiile prevăzute în secțiunea II nici după primirea a două atenționări transmise ulterior solicitării inițiale din partea Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare, dar nu înainte de expirarea unui termen de 60 de zile, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare închide contul Vânzătorului și nu îi permite acestuia să se înregistreze din nou pe Platformă sau reține plata Contraprestației către Vânzător atât timp cât Vânzătorul nu comunică informațiile solicitate.

- B. Norme care impun Operatorilor de Platforme care au Obligația de Raportare să păstreze evidența măsurilor întreprinse și orice informații pe care s-au bazat în îndeplinirea procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare, precum și să aplice măsuri adecvate pentru obținerea acestor evidențe
1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune Operatorilor de Platforme care au Obligația de Raportare să păstreze evidența măsurilor întreprinse și orice informații pe care s-au bazat în îndeplinirea procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare stabilite în secțiunile II și III. Aceste evidențe rămân disponibile pentru o perioadă suficient de lungă și, în orice caz, pentru cel puțin cinci ani și cel mult zece ani după încheierea Perioadei de Raportare la care se referă.
 2. Statele membre iau măsurile necesare, incluzând posibilitatea de a adresa un ordin de raportare Operatorilor de Platforme care au Obligația de Raportare, pentru a se asigura că sunt raportate toate informațiile necesare autorității competente, astfel încât aceasta să își poată îndeplini obligația de a comunica informații în conformitate cu articolul 8ac alineatul (2).
- C. Procedurile administrative de verificare a respectării, de către Operatorii de Platforme care au Obligația de Raportare, a procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare
- Statele membre stabilesc procedurile administrative de verificare a respectării, de către Operatorii de Platforme care au Obligația de Raportare, a procedurii de diligență fiscală și a cerințelor de raportare prevăzute în secțiunile II și III.

- D. Procedurile administrative de comunicare ulterioară cu Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare în situațiile în care se raportează informații incomplete sau incorecte

Statele membre stabilesc procedurile de comunicare ulterioară cu Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare în situațiile în care informațiile raportate sunt incomplete sau incorecte.

- E. Procedura administrativă de alegere a unui singur stat membru în care să se raporteze informațiile

Dacă un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (a) îndeplinește oricare dintre condițiile menționate la această dispoziție în mai multe state membre, Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare alege unul dintre respectivele state membre pentru îndeplinirea cerințelor de raportare în temeiul secțiunii III. Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare informează toate autoritățile competente din respectivele state membre în legătură cu alegerea sa.

- F. Procedura administrativă de înregistrare unică a unui Operator de Platformă care are Obligația de Raportare

1. Un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (b) din prezenta anexă se înregistrează la autoritatea competentă a oricărui stat membru în temeiul articolului 8ac alineatul (4) atunci când își începe activitatea ca Operator de Platformă.

2. Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare comunică statului membru de înregistrare unică următoarele informații:
 - (a) numele;
 - (b) adresa poștală;
 - (c) adresele electronice, inclusiv site-urile web;
 - (d) orice NIF care i s-a emis Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare;
 - (e) o declarație cu informații privind identificarea Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare în scopuri de TVA în Uniune, în temeiul titlului XII capitolul 6 secțiunile 2 și 3 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului*;
 - (f) statele membre în care Vanzătorii Raportabili sunt rezidenți în sensul secțiunii II punctul D.
3. Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare informează statul membru de înregistrare unică cu privire la orice modificări ale informațiilor prevăzute la punctul F subpunctul 2.
4. Statul membru de înregistrare unică alocă un număr individual de identificare Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare și comunică acest număr autorităților competente din toate statele membre prin mijloace electronice.

5. Statul membru de înregistrare unică solicită Comisiei să elimine din registrul central un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare în următoarele cazuri:
- (a) Operatorul de Platformă informează respectivul stat membru că nu mai desfășoară nicio activitate în calitate de Operator de Platformă;
 - (b) în absența unei notificări în temeiul literei (a), există motive pentru a presupune că activitatea unui Operator de Platformă a încetat;
 - (c) Operatorul de Platformă nu mai îndeplinește condițiile prevăzute în secțiunea I punctul A subpunctul 4 litera (b);
 - (d) statele membre au revocat înregistrarea la autoritatea sa competentă în temeiul punctului F subpunctul 7.
6. Fiecare stat membru informează de îndată Comisia cu privire la orice Operator de Platformă în sensul secțiunii I punctul A subpunctul 4 litera (b) care își începe activitatea de Operator de Platformă fără să se înregistreze în conformitate cu prezentul punct.

Dacă un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare nu respectă obligația de înregistrare sau dacă înregistrarea sa a fost revocată în conformitate cu punctul F subpunctul 7 din prezenta secțiune, statele membre iau măsuri efective, proporționale și disuasive, fără a aduce atingere articolului 25a, pentru a asigura conformitatea în jurisdicția lor. Alegerea acestor măsuri rămâne la latitudinea statelor membre. Statele membre se străduiesc, de asemenea, să își coordoneze acțiunile menite să asigure conformitatea, inclusiv, în ultimă instanță, să împiedice Operatorul de Platformă care are Obligația de Raportare să își desfășoare activitatea în cadrul Uniunii.

7. Dacă un Operator de Platformă care are Obligația de Raportare nu respectă obligația de raportare în conformitate cu secțiunea III punctul A subpunctul 3 din prezenta anexă după două atenționări din partea statului membru de înregistrare unică, statul membru ia măsurile necesare, fără a aduce atingere articolului 25a, pentru a revoca înregistrarea Operatorului de Platformă care are Obligația de Raportare efectuată în temeiul articolului 8ac alineatul (4). Înregistrarea se revocă cel târziu după expirarea unui termen de 90 de zile, dar nu înainte de expirarea unui termen de 30 de zile de la a doua atenționare.

* Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).”
